

WALTER BRANDLIGT

Maria vroeg hem toen waar hij vandaan kwam. Hij zei: van Bretagne. Natuurlijk is dat zoo, dacht Maria, maar hij wil er liever niet over spreken. Daarom vroeg ze ook niet waarom hij juist naar hier gekomen was. Ze zei: — Wat zie je er uit, je moet je kleeven eens wasschen! En toen:

— Is dat alles wat je hebt?

— Neen, ik heb nog meer.

— Geef mij dan je vuile kleeven, ik zal ze voor je wasschen!

— Zooals u wilt, Maria.

Onderwijl aten ze de zee-egels, na het eerste dozijn de rest. Er kwamen nog twee andere mannen uit de loods bij; ze dronken rooie wijn, maar toen de zon onderging, verdwenen ze met een armzwaai. — Tot ziens en wel bedankt, hè!

— Tot ziens, zei ook Maria, en Petri zei: — Tot ziens!

Die twee gingen weg, maar Petri bleef dien avond en dien nacht en verder bleef hij alle dagen en nachten die daarop volgden, zooveel er hem nog gegeven waren. Maria zorgde voor hem als een moeder en Petri nam haar zorg en haar liefde, zoo men het liefde noemen mag. Overigens deed hij gewoon: hij werkte met mate en zat uren op een steen voor het huis van Maria. En Maria dacht er niet aan hem tot werken aan te sporen; ze zorgde toch maar voor hem. Verder werden de nachten werkelijk te koud om ze nog langer op den steiger door te brengen met het hoofd op een tros. Maar Petri werd onrustig, iederen keer als Maria des avonds de deur dicht deed en de luiken voor de vensters sloot. Hij keek dan rond als een gevangen dier en scheen te overleggen hoe hij ontsnappen kon. Na een zeer grooten strijd die hem voor de keus stelde weg te gaan, voor goed, of te blijven, voor goed, had hij geen kracht zich tegen de verlokkingen der liefde te verzetten en bleef hij binnen. Nadien had hij er geen moeite meer mee, hij had zijn keus bepaald; hij bleef en Maria werd zijn laatste liefde.

Maar in een nacht, men kon niet anders denken dan dat iedereen sliep, werden er stemmen gehoord in de omgeving van het huisje waar Maria woonde. Petri, deze geluiden bemerkende, vloog, waanzinnig van angst, uit het bed en luisterde. De stemmen verwijderden zich echter zonder dat één der beide menschen had kunnen hooren wat er gesproken was.

— Wat is er? vroeg Maria.

— Houd je mond! Petri deed een paar stappen naar de deur. Hij gebaarde kort en woest tegen de vrouw die zich half had opgericht. Maria zweeg, ze dacht aan haar man, die haar vroeger bij zijn leven wist te slaan als ze niet precies deed wat hij gebod. Petri